

1868-07-20

AFSENDER

Frederik Krebs

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Skælskør

Omtalte personer:
Anna Krebs
Frederik Krebs
Georgia Skovgaard

Arkivplacering:
Mappe 8 nr. 06

DOKUMENTINDHOLD

Frederik Krebs kondolerer i anledning af Georgia Skovgaards død. Han skriver om at sorgen er nemmere at bære for den, som har smukke, kærlige minder, og at han engang igen skal være ved Georgias side i det evige liv.

TRANSSKRIFTION

Mappe 8 nr. 6.

Skjelskør d. 20 juli 1868

Kjære Skovgaard!

Hempel har underrettet mig om, at Døden har berøvet Dig Din Hustru. Af hans sidste Brev ser jeg jo nok, at hun var meget svag og meget lidende, men baade han og jeg nærede et rigtignok kun svagt Haab om, at hun kunde overstaae sin Nedtour og derefter atter rette sig og vinde Kræfter. Det skulde nu ikke saa være; det var besluttet anderledes histoppe hos Ham, hvis Veie ikke ere vore Veie. Du har [?] et stort og smerteligt Tab, som Der vel aldrig vil forsvinde, og som vel heller ikke bør forsvinde. Men dent vi har mistet paa den Maade, som Vi har mistet Din elskede Hustrue, miste vi dog aldrig helt, vi miste dem saa at sige aldrig, thi vi eie dem helt og holdent i Mindet; og den kunne vi tykke kun til dem.

"Den største Sorg udi Verden hev

"Er dog at skilles fra dem, man har kjær"

Nei det er ikke den største Sorg, naar Talen er om den Skilsmisse Døden bringer.

●2●

Det er ganske vist nu stor Sorg, og en berettiget Sorg. Selv den, der bragte os Opstandelsen og det evige Livs Evangelium, græd ved Sorgens Grav. Vi have Lov til at græde og sørge, naar Døden berøver os vore Kjæreste; og aldrig er Sorgens mere berettiget end naar Døden berører Manden Hustruen og Børnene en Kjærlig Fader eller Moder. Men stor som denne Sorg er, den er ikke den største, langtfra. Ingen Sorg, der efterlader os et kjært og opløftende Minde, der som kun taler om det, som godt, kjærligt og trofast var, kan trykke os til freden. Det er kun de tab, som vi knap tør følge ned i Mindets Rige, fordi Synd og Brøde knytte sig til dem, der knuge os med de egentlige Qualer, som aldrig mildnes. Gud bevare os for Sorgen over egen og vore Kjæres Skyld og Brøde, al anden Sorg maae vi kunne bære. At Vi kan bære Dit Tab og Din Sorg, der er saa riig paa kjære og trøstelige Minder, derved tvivler jeg ikke, saa meget [mindre] gjør jeg det, som baade Du og din hedengangne Hustue saa

uendeligt kan leve! Sammen i Evighedshaabet.

●3●

Men Døden Skilsmisse er og bliver haard at bære. Vi kunne i de første Øieblikke knapt fatte, hvorledes vi kunne fortsætte Veien alene, Naar Døden berøver os dem, som vi mente skulde gaae der sammen med os indtil Livets Ende. " Fra [?] synes Alt Øde, " og alle Gjenstande, levende og døde, faar et andet, heelt forandret Udseende, saa andre Farver og andre Toner; det var som om det hele Liv haade faaet [?] paa, som om Intet mere [?] den kunne straale eller tone i fuld Livskraft. Uden at vide det, have vi saaledes vænnet os til at see|med en Andens Øie|, og høre med en Andens Øre, at vi for en Tid Kun fatte og forstaae halvt, naar denne Anden. der var var halve Sjæl og mere end vor [halve Samvittighed, forlader os. Men den bortgangne, der først syntes os saa uendeligt langt borte, vender tilbage igjen, hver Dag nærmere, indtil han eller kun atter har indtaget sin Plads ved vor Side – i Mindet; og vi see og høre nu atter med den Bortgangnes Øie og Øre, og maaskee Fuldstændigen– Trøst og Medfølelse trænge vi atter til- det er ikkun den Kolde Egoisme, som

●4●

Kan isolere sig i sin kynismes iiskolde Fæstning. Jeg troer ikke, at jeg særligt har været istand til at give Dig Noget, som Du ikke selv kunde skaffe Dig. Det er ikke i den Tanke, at jeg har skrevet. Jeg har skrevet, fordi jeg ikke vilde, at Du skulde tvivle om dyb og inderlig Medfølelse hos mig og Mine. Havde det været mig muligt, var jeg reist ind til Dig; det er altid bedre at tale sammen, Pennen er kun en maadelig Stedfortræder for det levende Ord; men jeg har for Tiden meget ondt ved at forlade Hjemmet. Dog have Du mig behov, vil jeg sætte alle Hensyn tilside. Gud være med Dig og Dine Bøn!

Gud trøste og styrke Dig. Lev og lid vel!

Anna hilser Dig. Din trofaste hengivne

F. Krebs

Til Hr. Professor Skovgaard

Hjeldbo D. 20 Juli 1868.

Kære Skovgaard!

Hempel har indvirket mig om, at
dittes blev berøvet af din Hustru. Af
hans sidste Brev ser jeg jo nok, at hun
var meget søg og meget lidende, men
børde hun og jeg være et rigtigt
Eensvagt Hæb om, at hun end
overstaa sin Melancholi og deceptio
atlet netto sig og vinder Hæb. Det
skulde vi ikke saa være; det var be-
sluttet anderledes histoppe hos Høne, hvis
Ved ikke var den Ved. Vi har fristet
et stort og smukt Tab, som vi vel
aldrig vil forvinde, og som vel heller
ikke bli forvinde. Men hvad vi vil
se på den Måde, som vi har mistet
din elskede Hustru, miste vi dog aldrig
hele; vi miste den som at sig, aldrig,
hvi vi er den hele og halve i Minde,
det; og der kunne vi tige hen til den.

"Den største Sorg ind i Verden blev

"Er dog at skilles fra den, man har kjædet.

Hvi det er ikke den største Sorg, naar Ta-
len er om den Skjæbne, Døden bringer.

Det er ganske vist en stor Sorg, og en bær-
tøjet Sorg. Selv den, der bærer os Gæster
delene af det evige Livs Løselighed,
gæst ved Løseligheden, Gæst. Vi ~~kan~~ for tid
at gæst og søge, naar Gudns bærer
os vore Løselighed, og aldrig en Løselighed
berettiget med naar Gudns bærer Mænds
Hæder, eller Mænds Mænds og Bør-
nens en Gæst. Gudns alle Mænd. Men
den som denne Sorg er, den er ikke den
største, længste. Løselighed, der efterlader
os et Gæst og opløst Mænd, der som
den bærer os det, som godt, Gæst og
tænkbar, den bærer os til for det. Det
er den, der bærer os, som vi bærer til for os
i Mænds Rige, fordi Løselighed og Mænd bærer
sig til den, der bærer os med de evige
Løselighed, som aldrig ender. Gud bærer
os for Løselighed over os, som Løselighed
og Mænd, alle Mænd. Sorg naar vi bærer
bære. At vi bærer den bærer og den
Sorg, der er den, som bærer og bærer
og Mænd, den bærer os, der er den,
det ender os, det, som bærer den
og den bærer os, den bærer os, den
bærer den bærer i Evigheds bærer.

Men Gudns bærer er en bærer bærer et
bære. Vi bærer i den bærer bærer bærer
fælle, bærer vi bærer bærer bærer
ne, naar Gudns bærer os den, som vi
bærer bærer bærer den bærer bærer
indtil den bærer. Den bærer bærer
bærer bærer bærer, og alle bærer bærer
bærer og bærer, for et bærer, bærer bærer
det bærer, for den bærer bærer og den
den bærer; det bærer som den bærer den
bærer bærer bærer bærer bærer, som den bærer
den bærer den bærer bærer den bærer
i den bærer. Aden at bærer den bærer
vi bærer bærer os til at bærer, og bærer
den bærer bærer, at vi bærer den bærer
fælle og bærer bærer, naar den bærer
den bærer bærer bærer og den bærer bærer
bærer bærer, bærer os. Men den bærer
den, der bærer bærer os den bærer bærer
bærer, den bærer bærer, den bærer bærer
bærer, indtil den bærer bærer bærer bærer
bærer den bærer bærer bærer - i Mænd,
og vi bærer og bærer os bærer med den bærer,
bærer bærer bærer, og bærer bærer bærer
- bærer og bærer bærer bærer os bærer
til - den bærer den bærer bærer os, som

End isolere sig i sin Egnisnes iislade Fæstning
jeg troer ikke, at jeg saeligt har været istand
til at gøre dig Nytte, som din skæbne selv
binder skaffe dig. Det er ikke i den Tanke,
at jeg har skrevet. Jeg har skrevet, fordi jeg
ikke vilde, at du skulde trovne mig dybt
og inderlig Medfølelse har mig og Mine. Har
du det svært mig venligt, som jeg vist nok
let dig; det er altid bedre at tale som
men. Tænk og din en smulelig Stedfortro
des for det levende Ord, men jeg har for Tidens
meget andet end at forlade Hjemmet. Og
hvor du mig behøver, vil jeg være alle steder
sige tilfældig. Gud vær med dig og Din Børn!
Gud trøste og styrke dig. Lev og lid vel!
Stem tilfreds dig. Din trofast hengiven
H. Müller

41
Mr. Professor Skovgaard.